

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De SS. Iusto & Pastore martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

MARTYRIUM SANCTISSIMORVM PVERORVM 593

ET FRATRVM, IVSTI ET PASTORIS, QVOD MV-

tato passim stylo ex antiquissimis excerptimus codicibus, quibus suffragantur Martyrologia.

O tempore, quo crudelissimus Datanus instinctu infer-

6. Augusti. Datanus crudelitas.

nalibus serpentis, & consilio provocatus diaboli, uniuersum rabidus perlustraret orbem, ut quoscunq; inuenisset Christianos, per diuersas regiones dispersos, varijs tormentorum generibus cruciaret, & ad sua sacrilega religionis cultum reuocaret: contigit eum ad Complutensem ciuitatem transiendi gratia deuenire. Cuius incolae cum tremendam eius opinionem intellexissent: duo infantes Iustus & Pastor, relictis scholae tabulis, in quibus eorum tenera aetates literis imbuebantur, iam non ad studium magistri vel doctoris istius seculi ire coeperunt, sed quasi

Eccē ardēs desiderium martyrij in duobus fratribus istis.

probati Christi discipuli, ad spectaculum proprii martyrij alacres cucurrerunt. Cumque sollicitè cernerent & intento perciperent corde, quid dementis Datanus inquireret furor: nunciatum est ei quod hi duo infantuli essent Christiani, & à parentibus Christianis progeniti, ac propterea eos ad id spectaculi deuenisse, ut si Christianorum facta fuerit inquisitio, ipsi spontè sese offerant puniendos. Cumq; hoc crudelissimus Datanus intellexisset, statim indignationis ira commotus, inaudita eorum parte, comprehendit, & eos cruciatiu magno cedi praecipit: timens nè si ad interrogandū in eius praesentiam adducerentur, aliorum circumadstantium ad confessionē nominis Christi, animos praepararent: & dum eis non praeualeret, ipse suam publicè adspiceret malitiā ab infantibus superari. Comprahēsi igitur sancti martyres, priusquam ad supplicium traherentur, sese mutuò, calitūs edocti, læti confortabant. Dixit ergo Iustus: Noli, frater Pastor, hanc temporalem pertimescere passionem, noli propter cadentiu flagella, quibus tenerrimum corpus tuum atteratur, à fide te subtrahere, noli incubentem gladium formidare: quia si annuente Domino Iesu Christo, extinctis contigerit nobis ad ipsius gloriam properare, digniorem in futuro seculo percipiemus fortitudinem, quā nostram non minuat paruitatem, sed ad perfectionem martyriū, & Angelorum coronam perducatur aeternam. Hic tempore exiguo constituti, paruam inter homines habuimus vitam, sed illic in longitudinem dierum, si quae Deo placita sunt fecerimus, aeternae uitae percipiemus abundantiam. Cui sanctissimus Pastor respondit: Dignè quidē frater Iuste sic te decet hortari, ut iustitiam quā nomini tuo inscriptam portas, simul cum tuo fratre Pastore suscipias. Leue etenim sit nobis, pro confessionē Domini nostri Iesu Christi, corpus nostrū iugulari & sanguinē fundi, ut in sacrario caelesti, diuinum corpus Christi & preciosum sanguinē eius, nobis liceat adorare. Non nos parentum aut proximorū reuocet pietas, nec nostra condoleamus etati: sed celeriter ad caelorum culmina properemus, ubi nostrae infantiae, & parētum nostrorum peccatis obtinere veniam mereamur. Ast ubi illos, qui acciti fuerant violenti carnifices, vidissent vnanimiter talia sibi colloquentes, nunciant Datanus: sciscitantes, quid de eis praeciperet quos audierant sic sese mutuò pro nomine Domini consolantes. Quibus auditis, stupefactus Datanus ait: Non sunt isti digni nostris conspectibus sisti, qui nec infantie suae tenerū robur lucrari voluerunt, nec deorum nostrorum cōpulli venerabilem adorare culturam. Statim igitur iubet eos prociū à ciuitate gladio trucidari. Cumq; producti fuissent in campum laudabilē, nulla obstantē macerie, ibi vltionem dignā pro Christi nomine susceperunt. Quorum confestim animas Saluator, apertis caelis, triumphantibus Angelis, & martyrum exultate choro, in caelestes sedes suscepit aeterna requie fruituras. Post celerem verò profecionem immundissimi Datanus, exeuntes Christiani, corpora eorū eodem loco quō passi sunt, honorificè sepelierunt: & per singulorū corpora, vna protegente basilica, in eorum titulus altaria veneranda sacrarunt. Quem locum sanctū tanta Dominus noster Iesus Christus potentia suae maiestate repleuit, ut quicunq; pura fide & integra deuotione eorū expetierit veneranda suffragia, quacunq; fuerit infirmitate detentus, vel inimicorū infestatione depressus, statim ipsorū inuictō liberetur auxilio. Vnde oportet nos vnita laudis voce in eorū festiuitate psalmorum cantica resonare, dicentes: Gaudete iusti in Domino, rectos decet collaudatio, ut qui pro caelorum regno & nobis omnibus conser-

Magnis afficiuntur cruciatibus.

Alter alterū conhostat.

Parentes propter Christū relinquenti.

Plectuntur capitali supplicio SS. martyres.

Extruitur basilica in eorum memoriam.

Psal. 32.

uandis, preciosum sanguinē effuderūt, dignas & nos in hac die pro eorū martyrio laudes, altissimo cū munerib. offeramus, cui est honor & gloria in secula seculorū, Amē.

VITA BEATI ALBERTI DE MONTE DREPANO CARMELITAE, AVTHORE, NI FALLOR, IOHANNES MARIA POLITIANO. Is enim scripsit beati viri vitam, sed MS. codex eius nomen non habebat: id quod sepe non sine dolore videmus in eiusmodi libris. Scripsit verò etiam Baptista Mantuanus Vitam eius Carmine Sapphico. Stylum simplicem mutauimus in gratiam Lectoris, adiectis ad marginem capitibus.

7. Augusti.
Cap. 1.

A tempestate, qua serenissimus Rex Petrus regnum Cataloniae & Siciliae obtinuit, fuit Benedictus quidam, nobili stirpe progenitus, dictus Adalbatibus, quae est praecleara apud Siculos familia. Duxit verò uxorem Iohannam, generis nobilitate ipsi non imparem, in Castro montis Drepani ortam: apud quem montem est monasterium fratrum Ordinis beatissimae matris Dei, qui Carmelita vocantur. Dicitur autem Drepanense monasterium. Porro istorum coniugum erat coram Deo vita integra & mores inculpati. Cumq; in matrimonio pariter annos ferme sex & viginti exegissent, nec prolem vllam procreassent,

Votū parentū Alberti.

Voti illius affectus.

tandem communicato inter se consilio, beatissimae Mariae virgini votum mente syn-cera nuncuparunt, si ipsa pro solita humanitate & benignitate sua eis prolem impetraret masculinam, eam se ipsius Ordini perpetuò consecratos. Eo voto facto, in ieiunia, preces, eleemosynas incumbunt, vt dicta factis confirmet. Nec verò multi praeterire dies, & praepotens Deus annuens votis illorum, Iohanna praestitit, vt è suo marito se sentiret grauidam. Porro Benedictus vir eius, vidit in formis ceruum mirificè radiantem, è suae coniugis vtero procedentem: nec dissimilis visio eius coniugi oblata fuit: mutuoque, quid vidissent, sibi indicarunt, flexis genibus gratias agentes Deo & sanctissimae Virgini. dixitque postea Iohanna: Si ea, quae videre nobis licuit, suum habitura sunt effectum, magnus erit profectò hic puer coram Domino. Vbi deinde partus aduenit tempus, filium peperit, cui sacri baptismatis fonte abluto, Alberti nomen imposuit, non sine instinctu diuino, cum apud Siculos haecenus vix quisquam ita esset appellatus.

Cap. 2.
Ad studia literarum ad-mouetur puer Albertus.

Religio matris eius.

Spōsalia eū verbis de futuro matrimonio.

Cap. 3.

Attēde prudēs & humile pueri re-sponsū.

Postquam autem nonnihil creuit puer, liberalium artium studijs est admotus. Ille verò sancti spiritus gratia ornatus, literis benè eruditus, & optimis moribus instructus, parentibus charus, ciuibus acceptus & amabilis fuit. Iam annum octauum attigerat, & quidam praecipuae nobilitatis viri, eum poscebāt sponsum addici puellae cui-dam, quae regio stemmate nata videretur. Pater eius, illorum tandem flexus precibus, rem ad uxorem refert, putans eam non alienam fore ab eius rei consensu. At illa posteaquam audiuit maritum talia dicentem, valdè obstupescēs, ait ad eum: Miror prudentiam tuam vel in animum inducere potuisse, vt ea proponeres, quae fieri nefas sit. An verò iam prorsus immemor es benignissimi Creatoris tui, qui nos tanto voluit afficere beneficio, intercedente pro nobis sacrosancta Virgine Maria? An non danda nobis opera est, vt Deo & sanctissimae matri eius persoluamus id, quod polliciti sumus? Albertus filius noster non foeminae, sed Deo coniungendus est, & sacrae religioni copulandus. His auditis, pater Benedictus, diuino permotus timore, obtulit, nec vllam voluit eius rei deinceps facere mentionem. Non debet autem mirum videri Lectori, quòd diximus, Albertum puerum tenellū, sponsum à quibusdam expetitum. Eiusmodi enim matrimonium, per verba de futuro cōtractum esset, quod apud eius regionis nobiles frequens est.

Porro mater Iohanna beatum puerum Albertum in cubiculum acciuit, & omnia ei exposuit, tum de conceptione eius, tum de visionibus parentum: simul etiam indicans, quid Domino promississent. Ille verò cum verba matris probè cepisset, humiliter ei respondit: Ego, mater, non sum mei iuris, sed parentum meorum in quo salutariter me sentio contineri. Quid igitur, mea mater, me vis facere? mundo ne seruire, & temporarijs perfungi honoribus, vel potius amare Christū, & illi in sacra religione perpetuū exhibere famulatum, vt possim aeterna apud illum vita frui? quod quidem vos